

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 555

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 4 august 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 779 din 16 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală	2–3
Decizia nr. 789 din 16 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 și art. 267 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și ale art. 28 alin. (2) și art. 211 din Legea dialogului social nr. 62/2011	3–5
Decizia nr. 833 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	5–7
Decizia nr. 837 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	7–8
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
718. — Hotărâre pentru aprobarea Strategiei naționale privind protecția infrastructurilor critice	9–14
ACTE ALE UNIUNII NAȚIONALE A PRACTICIENILOR ÎN INSOLVENȚĂ DIN ROMÂNIA	
4. — Hotărâre pentru modificarea și completarea anexei nr. I la Hotărârea Congresului Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România nr. 3/2007 privind aprobarea Statutului privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în insolvență și a Codului de etică profesională și disciplină ale Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România....	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 779**

din 16 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Mudura în Dosarul nr. 4.816/111/2010 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Prim-magistratul-asistent referă că partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus la dosarul cauzei concluzii scrise prin care solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate invocate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia nr. 353/R/2010 din 25 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.816/111/2010, **Tribunalul Bihor — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Gheorghe Mudura într-o cauză având ca obiect infracțiuni de evaziune fiscală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că art. 90 alin. 2 din Codul de procedură penală este contrar dreptului la un proces echitabil în materie penală, întrucât permite ca probele ce stau la baza soluționării conflictului de drept penal să fie obținute de alte organe judiciare penale în cadrul unor proceduri caracterizate prin principii și reguli specifice. Condiția „*dacă legea prevede aceasta*” alimentează inechitățile în domeniul penal, autorizând un amestec inadmisibil al procedurilor administrative în procedurile penale. Se mai susține că procedurile prevăzute de art. 90 alin. 2 coroborat cu art. 214 din Codul de procedură penală nu prezintă caracteristicile unor proceduri preliminare, în sensul art. 21 alin. (3) din Constituție, pentru a legitima folosirea proceselor-verbale și a actelor de constatare, fără nicio delimitare, în procesul penal declanșat ulterior. Consideră că, pentru respectarea dreptului la un proces echitabil, înscrisurile menționate la art. 90 alin. 2 din Codul de procedură penală pot

avea doar valoare de informații pentru organele de urmărire penală, iar nu valoare de mijloace de probă în procesul penal și nu pot influența în niciun fel soluționarea procesului penal, care trebuie să depindă exclusiv de actele de procedură întocmite de organele judiciare penale, cu respectarea garanțiilor pe care nu le poate oferi decât un proces penal legal declanșat.

Tribunalul Bihor — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că nu este atins dreptul la un proces echitabil câtă vreme, în vederea aflării adevărului, aceste acte pot fi combătute cu orice alte probe propuse de părți.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 90 alin. 2 cu denumirea marginală *Procesul-verbal ca mijloc de probă* și art. 214 alin. 5 cu denumirea marginală *Actele încheiate de unele organe de constatare*, ambele din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 90 alin. 2: „*De asemenea, sunt mijloace de probă procesele-verbale și actele de constatare, încheiate de alte organe, dacă legea prevede aceasta.*”;

— Art. 214 alin. 5: „*Procesele-verbale încheiate de aceste organe constituie mijloace de probă.*”

Textele din Constituție invocate în motivarea excepției sunt următoarele: art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și art. 124 referitor la înfăptuirea justiției, cu raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare.

Astfel, prin Decizia nr. 331 din 28 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 675 din 28 iulie 2005, Decizia nr. 524 din 27 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 7 septembrie 2006, și Decizia

nr. 1.485 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 818 din 27 noiembrie 2009, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală, criticate în raport cu aceleași dispoziții constituționale invocate și în prezenta cauză și cu argumente similare.

Potrivit jurisprudenței menționate, faptul că, în condițiile legii, procesele-verbale încheiate de alte organe decât cele de urmărire penală sau instanța de judecată pot constitui mijloace de probă nu este de natură să aducă nicio atingere dreptului părților la un proces echitabil, câtă vreme, în vederea aflării adevărului, aceste acte pot fi combătute cu orice alte probe propuse de părți, în condițiile art. 67 alin. 1 din Codul de procedură penală. Procesele-verbale și actele de constatare prevăzute de art. 90 alin. 2 din Codul de procedură penală sunt întocmite de organe ale statului, în exercitarea competenței acestora stabilite de lege și în conformitate cu normele speciale aplicabile în materie, iar folosirea lor în cadrul procesului penal se realizează cu respectarea tuturor garanțiilor prevăzute de lege.

Curtea a mai reținut că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere unicității și imparțialității justiției și nici independenței judecătorilor, întrucât instanța judecătorească este cea care apreciază asupra concludenței și utilității probelor, inclusiv a proceselor-verbale încheiate de alte organe ale statului. În procesul deliberării, judecătorul verifică și evaluează materialul probator și își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat în cauză, prin coroborarea și aprecierea probelor, și nu prin raportarea exclusivă la procesele-verbale și actele de constatare întocmite de alte organe cu competență specială. Așadar, judecata se desfășoară de către o instanță independentă și imparțială, în condiții de publicitate, oralitate și contradictorialitate, iar judecătorul își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat, verificând, evaluând și coroborând probele, astfel că informațiile culese imediat după săvârșirea faptei reclamate, în măsura obținerii lor legale, nu pot crea în mod concret riscul unui abuz de procedură.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, cele statuate de Curte în jurisprudența menționată își mențin valabilitatea.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 5 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Mudura în Dosarul nr. 4.816/111/2010 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 789

din 16 iunie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 și art. 267
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și ale art. 28 alin. (2) și art. 211
din Legea dialogului social nr. 62/2011**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 și art. 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 43.206/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că, prin mandatul expres pe care membrii de sindicat îl dau sindicatului pentru reprezentarea lor în fața instanțelor judecătorești, nu este încălcat dreptul la apărare al angajatorului, acesta putându-și face toate apărările, solicita administrarea oricăror probe și exercita căile de atac prevăzute de lege.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 43.206/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 222 și art. 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București într-o cauză având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că soluția actuală consacrată de legiuitorul român este într-o vădită contradicție cu litera și spiritul Constituției și ale blocului constituțional, prin aceea că încalcă egalitatea în fața legii a unității și a salariaților, care presupune egalitatea de arme juridice utilizate în conflictele de muncă, încalcă dreptul de apărare al unității al cărui exercițiu nu poate fi restrâns. În situația de față, legiuitorul încalcă Constituția când impune ca în cazul conflictelor numite „de interese” partenerii de dialog social să fie exclusiv sindicatele, iar în cazul conflictelor numite „de muncă” acești parteneri să nu mai aibă niciun rol, fiind imposibil pentru unitate să îi atragă în cadrul proceselor declanșate de salariați. Așadar, clasificarea pe care o face legiuitorul nu trebuie să dea naștere în practica rezolvării conflictelor de muncă la inegalități ori inechități între unitate și salariați. Față de această evidență, autorul excepției critică dispozițiile legale pentru că impun o diferențiere abruptă, arbitrară de regim juridic, între conflictele de interese și cele de drepturi. Rolul sindicatelor în rezolvarea conflictelor de drepturi reliefează incoerența legislativă. Inadaptarea la realitatea socială este dublată de incoerența legislativă a consacrării unor soluții diferite pentru „subipoteza conflictelor de drepturi”. În cazul din speță, menținerea în legislația actuală a art. 222 și art. 282 din Legea nr. 53/2003, a art. 73 din Legea nr. 168/1999 și a art. 28 din Legea nr. 54/2003 reprezintă o incoerență legislativă în privința calității procesuale a sindicatelor la rezolvarea conflictelor de drepturi și, în același timp, vatămă, în esență, dreptul la apărare și la un proces echitabil.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea instanței judecătorești, îl constituie dispozițiile art. 222 și art. 282 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 73 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 28 alin. (2) din Legea sindicatelor nr. 54/2003. Ulterior sesizării Curții, art. 222 din Codul muncii a fost modificat prin art. I pct. 77 din Legea nr. 40/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 31 martie 2011, preluându-se însă soluția legislativă contestată; totodată, Legea nr. 53/2003 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, soluția legislativă criticată regăsindu-se în prezent în art. 219 și art. 267 din lege. În fine, Legea nr. 54/2003 și Legea nr. 168/1999 au fost abrogate, dar soluția legislativă criticată din cele două acte normative a fost preluată, în esență, în cuprinsul art. 28 alin. (2) și art. 211 din Legea dialogului social nr. 62/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 10 mai 2011. Astfel, textele de lege au următorul cuprins:

— Art. 219 din Legea nr. 53/2003: „*La cererea membrilor lor, sindicatele pot să îi reprezinte pe aceștia în cadrul conflictelor de muncă, în condițiile legii.*”;

— Art. 267 din Legea nr. 53/2003: „*Pot fi părți în conflictele de muncă:*

a) *salariații, precum și orice altă persoană titulară a unui drept sau a unei obligații în temeiul prezentului cod, al altor legi sau al contractelor colective de muncă;*

b) *angajatorii — persoane fizice și/sau persoane juridice —, agenții de muncă temporară, utilizatorii, precum și orice altă persoană care beneficiază de o muncă desfășurată în condițiile prezentului cod;*

c) *sindicatele și patronatele;*

d) *alte persoane juridice sau fizice care au această vocație în temeiul legilor speciale sau al Codului de procedură civilă.*”;

— Art. 28 din Legea nr. 62/2011: „(2) *În exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (1), organizațiile sindicale au dreptul de a întreprinde orice acțiune prevăzută de lege, inclusiv de a formula acțiune în justiție în numele membrilor lor, în baza unei împuterniciri scrise din partea acestora. Acțiunea nu va putea fi introdusă sau continuată de organizația sindicală dacă cel în cauză se opune sau renunță la judecată în mod expres.*”;

— Art. 211 din Legea nr. 62/2011: „*Cererile pot fi formulate de cei ale căror drepturi au fost încălcate după cum urmează:*

a) *măsurile unilaterale de executare, modificare, suspendare sau încetare a contractului individual de muncă, inclusiv angajamentele de plată a unor sume de bani, pot fi contestate în termen de 45 de zile calendaristice de la data la care cel interesat a luat cunoștință de măsura dispusă;*

b) *constatarea nulității unui contract individual de muncă poate fi cerută de părți pe întreaga perioadă în care contractul respectiv se aplică;*

c) *plata despăgubirilor pentru pagubele cauzate și restituirea unor sume care au format obiectul unor plăți nedatorate pot fi cerute în termen de 3 ani de la data producerii pagubei.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) privind statul român, art. 9 privind sindicatele, patronatele și asociațiile profesionale, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 20 alin. (1)

referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, art. 40 alin. (1) privind dreptul de asociere, art. 41 alin. (5) privind munca și protecția socială a muncii și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că, în repetate rânduri, a respins ca inadmisibile astfel de critici de neconstituționalitate. În acest sens, se reține, spre exemplu, Decizia nr. 1.157 din 28 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 750 din 10 noiembrie 2010, sau Decizia nr. 473 din 20 aprilie 2010, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 28 iunie 2010, prin care Curtea a stabilit că „*autorul excepției de neconstituționalitate cere, de fapt, modificarea și completarea prevederilor legale, fapt ce excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, «(3) Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului»*”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 219 și art. 267 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, precum și ale art. 28 alin. (2) și art. 211 din Legea dialogului social nr. 62/2011, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 43.206/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 833

din 23 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Marin

Ovidiu Buneață în Dosarul nr. 6.542/302/2010 al Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.514D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 3.515D/2010, care are ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de George Mitran în Dosarul nr. 8.809/302/2010 al Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală.

La apelul nominal, se prezintă personal autorul excepției.

Curtea, având în vedere obiectul parțial identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus menționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Autorul excepției prezent nu se opune conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 3.515D/2010 la Dosarul nr. 3.514D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea criticii de neconstituționalitate pentru motivele invocate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.542/302/2010, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.** Excepția a fost ridicată de Marin Ovidiu Buneață într-o cauză penală.

Prin Încheierea din 20 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.809/302/2010, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.** Excepția a fost ridicată de George Mitran într-o cauză penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4), art. 16 alin. (1) și art. 22 alin. (1), prin aceea că permit o stabilire arbitrară a regimului de executare a pedepsei pe care urmează să îl suporte deținutul. De asemenea, „decizia o are judecătorul delegat și este neconformă cu dreptul la integritate psihică, întrucât acesta ia decizia pe baza raportului Comisiei, care poate dispune în mod excepțional, fără stabilirea unor limite, ce înseamnă regimul pe care urmează să îl suporte deținutul audiat”. Autorul excepției consideră că judecarea de către aceeași Comisie a naturii și modului de săvârșire a infracțiunii, fără ca deținutul să aibă posibilitatea depunerii de probatorii și fără ca această Comisie să cunoască întreaga situație avută în vedere de instanța de judecată care a pronunțat condamnarea, reprezintă un act de ingerință în competența autorității judiciare, nepermis într-o ordine constituțională guvernată de principiul separației puterilor în stat. În final, conchide în sensul că sintagma „*in mod excepțional*”, cuprinsă în textul de lege criticat, îngreudește nepermis drepturile fundamentale și se impune înlăturarea ei.

Instanța de judecată consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției prezent la dezbateri, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, potrivit căroră, „*În mod excepțional, natura și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și persoana condamnatului pot determina includerea persoanei condamnate în regimul de executare imediat inferior ca grad de severitate*”.

În susținerea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia invocă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind separația puterilor în stat, art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi și art. 22 alin. (1) privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor legale menționate, prin raportare la aceleași prevederi constituționale și cu motivare similară, s-a mai pronunțat. Astfel, prin Decizia nr. 1.315 din 2 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 23 decembrie 2008, și Decizia nr. 180 din 12 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 13 martie 2009, Curtea a statuat că dispozițiile care reglementează regimurile de executare a pedepselor privative de libertate, inclusiv cele referitoare la procedura schimbării regimului de executare a pedepselor privative de libertate în regimul imediat inferior ca grad de severitate, nu stabilesc privilegii sau discriminări.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.143 din 15 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 9 octombrie 2009, răspunzând aceluiași critici referitoare la încălcarea art. 22 din Constituție privind dreptul la integritate fizică și psihică al persoanei, Curtea a apreciat că aceasta nu poate fi reținută, deoarece vizează modul de interpretare și aplicare a legii de către comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, aspect care excedează competenței Curții Constituționale. De altfel, potrivit art. 26 alin. (1) și (5) din Legea nr. 275/2006, schimbarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate se dispune de judecătorul delegat, prin încheiere motivată, iar nu de comisia din cadrul penitenciarului. În plus, în temeiul art. 26 alin. (8) din același act normativ, împotriva acestei încheieri persoana condamnată poate introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, cadru în care, beneficiind de garanțiile stabilite de lege, poate formula toate apărările pe care le consideră necesare.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Marin Ovidiu Buneață în Dosarul nr. 6.542/302/2010 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția I penală și de George Mitran în Dosarul nr. 8.809/302/2010 al aceleiași instanțe de judecată.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,

Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 837

din 23 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Sandor Molnos în Dosarul nr. 5.344/271/2009 al Judecătoriei Oradea — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din data de 10 iunie 2010, în Dosarul nr. 5.344/271/2009, **Judecătoria Oradea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1), art. 17,**

art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.

Excepția a fost ridicată de petentul Sandor Molnos într-o cauză civilă având ca obiect o plângere contravențională în contradictoriu cu intimatul I.P.J. Bihor — Serviciul de ordine publică.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale menționate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3), art. 21 alin. (1)—(3) și art. 20 alin. (1), precum și prevederile art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, invocă „stabilirea nejudiciară a vinovăției contravenționale și sarcina probei în procedura judiciară contravențională, aplicabilitatea normelor constituționale și contravenționale consacrand dreptul la respectarea prezumției de nevinovăție, violarea dreptului la respectarea prezumției de nevinovăție de normele juridice privind procedura contravențională de drept comun, contrarietatea dintre normele juridice privind procedura contravențională judiciară de drept comun și principiul constituțional și convențional al statului de drept și democratic, bazat pe respectarea drepturilor omului”. De asemenea, autorul excepției consideră că dispozițiile art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 „crează o incertitudine cu privire la ajungerea efectivă la cunoștința contravenientului a copiei de pe procesul-verbal și în consecință la regularitatea comunicării acesteia”.

Judecătoria Oradea — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 16 alin. (1), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare. Aceste dispoziții de lege fac parte din cap. II al ordonanței, intitulat „*Constatarea contravenției*”, cap. III, intitulat „*Aplicarea sancțiunilor contravenționale*”, și cap. IV, intitulat „*Căile de atac*”, iar în cuprinsul acestora sunt reglementate aspecte procedurale referitoare la cuprinsul procesului-verbal de contravenție, condițiile de întocmire a acestuia și sancțiunea aplicabilă în cazul lipsei unor mențiuni, precum și soluționarea căilor de atac.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul român, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și ale art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, precum și prevederile art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la prezumția de nevinovăție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin Decizia nr. 197 din 13 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 29 iulie 2003, a stabilit că „legislația contravențională din România, similară celei germane, intră sub prevederile art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

De asemenea, Curtea a constatat, potrivit jurisprudenței sale aplicabile în materie, concretizate în numeroase decizii, precum

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1), art. 17, art. 18, art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și (3), art. 26 alin. (3), art. 27, art. 28, art. 33 alin. (1) și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Sandor Molnos în Dosarul nr. 5.344/271/2009 al Judecătoriei Oradea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acesteia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. Instanțele de judecată trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei.

De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în Hotărârea pronunțată în *Cauza Anghel împotriva României*, 2007, a statuat că, „deși statele au posibilitatea de a nu sancționa unele infracțiuni sau le pot pedepsi pe cale contravențională decât pe cale penală, autorii infracțiunilor nu trebuie să se afle într-o situație defavorabilă pentru simplul fapt că regimul juridic aplicabil este diferit de cel aplicabil în materie penală”. O asemenea poziție este firească, întrucât, în caz contrar, autorul unei contravenții, din punctul de vedere al protecției juridice de care se bucură, s-ar afla pe o treaptă inferioară autorului unei infracțiuni în sensul Codului penal român, ceea ce este inadmisibil din moment ce ambele fapte țin de materia penală în sensul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc, în esență, aceleași aspecte deja examinate de Curte prin deciziile menționate și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele cuprinse în acestea își mențin valabilitatea și în cauza de față.

În fine, în speță, Curtea observă însă că, prin critica de neconstituționalitate formulată, autorul acesteia tinde la modificarea textelor de lege criticate, soluțiile legislative existente nemulțumindu-l.

În aceste condiții, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate, așa cum a fost formulată, are ca finalitate modificarea dispozițiilor de lege supuse controlului. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Strategiei naționale privind protecția infrastructurilor critice

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Strategia națională privind protecția infrastructurilor critice, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — (1) În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Centrul de coordonare a protecției infrastructurilor critice constituit la nivelul Ministerului Administrației și Internelor potrivit art. 4 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2010 privind identificarea, desemnarea și protecția infrastructurilor critice, aprobată cu

modificări prin Legea nr. 18/2011, va elabora planul de acțiune pentru implementarea, monitorizarea și evaluarea obiectivelor strategiei prevăzute la art. 1.

(2) După însușirea în cadrul Grupului de lucru interinstituțional pentru protecția infrastructurilor critice, constituit potrivit art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2010, aprobată cu modificări prin Legea nr. 18/2011, planul de acțiune prevăzut la alin. (1) se aprobă prin decizie a primului-ministru și se revizuieste anual sau ori de câte ori este necesar.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul administrației și internelor,

Constantin-Traian Igaș

Ministrul transporturilor și infrastructurii,

Anca Daniela Boagiu

Ministrul economiei, comerțului și mediului de afaceri,

Ion Arion

Ministrul comunicațiilor și societății informaționale,

Valerian Vreme

Ministrul mediului și pădurilor,

László Borbély

Ministrul apărării naționale,

Gabriel Oprea

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Valeriu Tabără

Ministrul sănătății,

Cseke Attila

Ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului,

Daniel Petru Funeriu

Ministrul dezvoltării regionale și turismului,

Elena Gabriela Udrea

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru

Siguranța Alimentelor,

Radu Roatiș Chețan

Președintele Agenției Spațiale Române,

Marius-Ioan Piso

Directorul Serviciului Român de Informații,

George Cristian Maior

Directorul Serviciului de Informații Externe,

Mihai-Răzvan Ungureanu

Directorul Serviciului de Telecomunicații Speciale,

Marcel Opreș

STRATEGIA NAȚIONALĂ privind protecția infrastructurilor critice

1. Argument
 2. Contextul general internațional
 3. Situația actuală și cadrul normativ existent în România
 4. Vulnerabilități, factori de risc și amenințări în domeniul protecției infrastructurilor critice
 5. Scop și obiective strategice
 6. Principiile realizării protecției infrastructurilor critice
 7. Direcții de acțiune, modalități de realizare și rezultate așteptate pe termen scurt și mediu
 8. Implicații financiare
 9. Mecanisme de implementare, monitorizare și evaluare
- 1. Argument**

Dezvoltarea economico-socială stimulată de progresul tehnologic accelerat și manifestarea fenomenului globalizării au consolidat interdependența puternică și interacțiunea sistemelor ce asigură securitatea și bunăstarea societății umane. Necesitatea interconexării sistemelor pe fondul tendinței de eliminare a barierelor administrative și de acces pe noile piețe emergente, concomitent cu integrarea rețelelor de infrastructuri, determină evoluții în planul securității și stabilității în plan global.

Prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 98/2010 privind identificarea, desemnarea și protecția infrastructurilor critice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 18/2011, și a Hotărârii Guvernului nr. 1.110/2010 privind componența, atribuțiile și modul de organizare ale Grupului de lucru interinstituțional pentru protecția infrastructurilor critice s-a creat cadrul legal național pentru asigurarea protecției infrastructurilor critice, dar absența unui cadru strategic de dezvoltare a mecanismelor necesare protecției infrastructurilor critice poate genera paralelisme, ineficiență sau chiar situații conflictuale cu implicații asupra intereselor naționale și obiectivelor fixate în cadrul Directivei 2008/114/CE a Consiliului din 8 decembrie 2008 privind identificarea și desemnarea infrastructurilor critice europene și evaluarea necesității de îmbunătățire a protecției acestora.

În acest context se impune elaborarea Strategiei naționale privind protecția infrastructurilor critice — document-cadru destinat adoptării și implementării unor măsuri și acțiuni specifice în scopul reducerii efectelor negative induse de manifestarea factorilor de risc specifici asupra infrastructurilor critice, la nivel național și regional.

Strategia națională privind protecția infrastructurilor critice prezentată a fost elaborată în concordanță cu prevederile Strategiei naționale de apărare a României, ale Cartei albe a securității și apărării naționale și cu delimitările conceptuale instituționale în domeniu atât de la nivel național, cât și internațional, stabilind astfel politicile și direcțiile de acțiune din domeniu, necesare dezvoltării și completării cadrului normativ național.

2. Contextul general internațional

Evoluțiile rapide și, uneori, cu un grad ridicat de imprevizibilitate, dublate de dimensiunea și complexitatea vulnerabilităților și riscurilor, generează o provocare majoră pentru sistemele de protecție a infrastructurilor critice.

Interconexiunile transnaționale ale infrastructurilor și sfera de manifestare a riscurilor, ce au împrumutat elementele de reprezentare și evoluție configurate de procesul de globalizare, prefigurează premise de perpetuare, prin „rezonanță”, a riscurilor la adresa infrastructurilor critice și permit extinderea „în sistem cascadă”, pe spațiul altor state, a efectelor agresiunii asupra unor sisteme sau procese.

Fenomenul globalizării, odată cu avantajele și transformările pozitive ce le aduce la nivel internațional, dă posibilitatea propagării rapide, la scară planetară, a amenințărilor directe la adresa securității tuturor. La tendințele de globalizare a securității trebuie să se răspundă prin măsuri ferme de blocare și eliminare a amenințărilor prezente și pericolelor viitoare, precum și instituirea unui sistem de globalizare a securității.

Riscurile și amenințările la adresa obiectivelor vitale pentru funcționarea societății și securitatea cetățenilor au căpătat noi valențe, cu dinamică ridicată și grad de intensitate crescut, fapt ce a condus la necesitatea unei abordări integrate a conceptului de „infrastructură critică”. Pornind de la caracteristicile de bază ale infrastructurilor critice, elementul de criticitate al stabilității acestora, inclusiv în context transfrontalier, a căpătat noi conotații în planul strategiilor naționale/transnaționale.

Complexitatea protecției infrastructurilor critice și importanța acestora pentru stabilitatea socială, respectiv securitatea cetățeanului și a statului, a generat corelarea concretă a strategiilor inițiate la nivelul statelor și organizațiilor.

Conexiunile dintre funcționalitatea și viabilitatea infrastructurilor critice și elementele fundamentale ale vieții economico-sociale, politice și militare ale unui stat, alianțe etc. consolidează semnificativ liantul dintre elementul de securitate și rolul sistemelor de infrastructuri în exprimarea necesităților și promovarea intereselor naționale, indiferent de configurația contextuală.

În ultimii ani, producerea actelor teroriste, întreruperea deliberată a furnizării de materii energetice la nivelul unor state, producerea unor accidente tehnologice ca urmare a unor greșeli umane sau a unor dezastre/calamități naturale au scos în evidență vulnerabilitatea unor infrastructuri critice naționale, iar statele membre ale Uniunii Europene au întreprins acțiuni ferme în direcția stabilirii unui mod de acțiune comun în vederea protejării obiectivelor lor de valoare strategică.

În luna iunie a anului 2004, Consiliul Uniunii Europene a solicitat pregătirea unei strategii globale pentru protecția infrastructurilor critice, iar în 20 octombrie 2004, Comisia Europeană a adoptat Comunicarea privind protecția infrastructurilor critice în cadrul luptei împotriva terorismului, care prezintă propuneri privind modalitățile de îmbunătățire, la nivel european, a acțiunilor destinate prevenirii atacurilor teroriste asupra infrastructurilor critice, a pregătirii împotriva atacurilor respective și a reacției la acestea.

La 17 noiembrie 2005, Comisia Europeană a adoptat Carta verde privind programul european de protecție a infrastructurilor critice, care a expus o serie de opțiuni privind instituirea programului și a Rețelei de alertă privind infrastructurile critice. Reacțiile la acest document au evidențiat valoarea adăugată a unui cadru comunitar în materie de protecție a infrastructurilor critice. A fost recunoscută necesitatea de a spori capacitatea de protecție a infrastructurilor critice în Europa și de a ajuta la reducerea punctelor vulnerabile ale acestor infrastructuri și evidențiată importanța principiilor fundamentale de subsidiaritate, proporționalitate și complementaritate, precum și a dialogului cu părțile interesate.

În aprilie 2007, Consiliul Uniunii Europene a adoptat concluziile cu privire la Programul european privind protecția infrastructurilor critice, în care a reiterat faptul că statelor membre le revine responsabilitatea finală de a gestiona măsurile de protecție a infrastructurilor critice din interiorul frontierelor naționale.

În acest context, a fost adoptată Directiva 2008/114/CE, act normativ care a constituit un prim pas în cadrul unei abordări pas cu pas în direcția identificării și a desemnării infrastructurilor critice europene și a evaluării necesității de îmbunătățire a protecției acestora. Această directivă s-a concentrat asupra sectorului energetic și a sectorului transporturilor, dar urmează a fi reexaminată în vederea evaluării impactului acesteia și a necesității de a include alte sectoare în domeniul său de aplicare, cum ar fi sectorul tehnologiei informației și comunicațiilor („TIC”).

Comunitatea europeană acceptă faptul că sfera protecției infrastructurilor critice, în contextul globalizării, nu mai ține cont de granițele naționale și implică eforturi comune în sensul identificării și evaluării oricărui puncte vulnerabile ale acestora, ce pot constitui „ținte” ori noduri importante de reflexie a amenințărilor la adresa securității micro și macroregionale.

Climatul de stabilitate și securitate este condiționat de buna funcționare a rețelelor de infrastructuri critice, necesitatea protecției acestora fiind un element esențial pentru evitarea perturbării grave a societății.

3. Situația actuală și cadrul normativ existent în România

Evoluția amenințărilor la nivel global, corelată cu statutul politico-militar și economic actual al României în cadrul Alianței Nord-Atlantice și Uniunii Europene, a determinat translatarea potențialilor factori de risc și asupra infrastructurilor naționale asimilabile celor critice, mai ales, în contextul rolului jucat de țara noastră în asigurarea climatului de stabilitate și securitate regională, cu accent în zona bazinului Mării Negre.

Astfel, perspectiva manifestării unor potențiale amenințări a determinat abordări strategice, instituționale și funcționale într-un sistem integrat al problematicii protecției infrastructurilor critice naționale.

Având în vedere dependența mare față de serviciile oferite de infrastructurile critice, societatea a devenit foarte vulnerabilă. Această vulnerabilitate a crescut nu doar ca urmare a riscurilor și amenințărilor externe, ci și din cauza interdependențelor dintre diferitele infrastructuri din interiorul sistemelor relevante, context în care perturbările/întreruperile pot determina pagube imense pentru economia națională.

În materia protecției infrastructurilor critice, efortul statului și al societății trebuie direcționat, în principal, pe două mari categorii de amenințări: cea teroristă și cea generată de dezastre/calamități naturale, ce au un impact tot mai mare asupra infrastructurii considerate critică.

Primele etape în vederea configurării unui cadru legal normativ coerent destinat reglementării protecției infrastructurii critice în România au fost parcurse odată cu adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 98/2010, aprobată cu modificări prin Legea nr. 18/2011, și a Hotărârii Guvernului nr. 1.110/2010. În baza acestora a fost creat Grupul de lucru interinstituțional pentru protecția infrastructurilor critice, organism ce asigură cadrul de cooperare interinstituțională necesar elaborării proiectelor naționale indispensabile dezvoltării unei abordări integrate și fundamentate a protecției infrastructurilor critice.

4. Vulnerabilități, factori de risc și amenințări în domeniul protecției infrastructurilor critice

Mediul de securitate actual este caracterizat de mutații semnificative atât în privința relevanței actorilor regionali și globali și a caracteristicilor mediului de derulare a înfruntărilor, cât și a obiectivelor de gestionare optimă a problematicii. Astfel, motivațiile tradiționale, cum ar fi câștigarea de teritorii sau de resurse vitale, își schimbă sensul și sunt completate cu altele noi, cum ar fi cucerirea de piețe de desfacere sau protecția mediului. În acest context, au avut loc mutații și în strategiile de promovare a intereselor, care fixează ca obiective neutralizarea unor elemente ale infrastructurii critice ale competitorilor în locul

disipării efortului pentru neutralizarea în ansamblu a competitorului.

Pornind de la accepțiunile date — în Doctrina națională a informațiilor pentru securitate — conceptelor de „vulnerabilități”, „factori de risc”, „amenințări”, „stări de pericol” și „agresiuni”, acestea pot fi definite, din perspectiva infrastructurilor critice, astfel:

Vulnerabilitățile reprezintă stări de fapt, procese și fenomene ce diminuează capacitatea de reacție a infrastructurilor critice la riscurile existente ori potențiale sau care favorizează apariția și dezvoltarea lor, cu consecințe în planul funcționalității și utilității.

Necunoașterea sau gestionarea defectuoasă a vulnerabilităților poate genera factori de risc, amenințări ori stări de pericol la adresa obiectivelor, valorilor, intereselor și necesităților naționale subsumate infrastructurilor critice.

Factorii de risc desemnează situații, împrejurări, elemente, condiții sau conjuncturi interne și externe, uneori dublate și de acțiune, ce determină ori favorizează materializarea unei amenințări la adresa infrastructurilor critice, în funcție de o vulnerabilitate determinată, generând efecte de insecuritate.

Amenințările reprezintă capacități, strategii, intenții, planuri ce potențiază un pericol la adresa infrastructurilor critice, materializate prin atitudini, gesturi, acte, fapte ce creează stări de dezechilibru ori instabilitate și generează stări de pericol, cu impact asupra securității naționale.

Stările de pericol sunt situații, întâmplări care pot pune în primejdie sau pot amenința existența ori integritatea infrastructurilor critice.

Agresiunile sunt atacuri, inclusiv armate, care pun în primejdie existența, echilibrul sau integritatea infrastructurilor critice.

Infrastructura critică poate fi expusă diverselor tipuri de riscuri și amenințări, în funcție de modul de manifestare a acestora.

Spectrul general al riscurilor și amenințărilor include evenimente naturale, erori tehnice, tehnologice și umane, acțiuni sau atacuri săvârșite cu intenție, precum și alte forme de manifestare care prin natura ori amploarea lor pot afecta infrastructurile critice.

Aceste evenimente și incidente au diverse cauze și pot provoca pagube semnificative sau pot distruge elementele de infrastructură care sunt vitale societății și populației în general. Datorită nivelului mare de dependență față de serviciile de infrastructură, societatea a devenit foarte vulnerabilă atât din cauza dezastrelor și riscurilor, cât și în contextul unor importante interdependențe între diferite zone ale infrastructurii în cadrul sistemelor relevante.

După 11 septembrie 2001 principala amenințare asupra căreia se concentrează eforturile statelor pentru a-și dobândi și menține protecția și securitatea este reprezentată de terorismul internațional. Odată cu creșterea gradului de dependență a societății față de structurile sale de bază și a gradului de utilizare a tehnologiei moderne de către organizațiile teroriste a crescut și necesitatea asigurării protecției infrastructurii critice împotriva atacurilor teroriste. Nivelul acestei categorii de amenințare în România rămâne redus. În afara riscurilor rezultate în special din terorism, o atenție deosebită trebuie acordată pagubelor semnificative ce pot apărea în urma dezastrelor naturale.

Până în prezent, în România, infrastructura critică, în diferite sectoare, a fost afectată, în mod special, de fenomene meteorologice extreme. Este de așteptat ca, și în viitor, schimbările climatice să adauge presiuni noi asupra infrastructurii critice chiar și în zonele cu climă temperată cum sunt cele din Europa Centrală.

O altă categorie de riscuri majore rezultă din afectarea echipamentelor din considerente de natură tehnică, pe fondul insuficienței/ineficienței operațiunilor de întreținere, reabilitare și modernizare, cât și în ceea ce privește dimensiunea cibernetică

(hardware și software), cu producerea de sincope în funcționarea sistemelor informatizate ale infrastructurilor critice, ca urmare a unor acte criminale, erori sau disfuncții tehnice/umane, dezastre naturale sau deficiențe manageriale.

În acest context, este necesară intensificarea demersurilor destinate protecției infrastructurilor critice, respectiv:

a) creșterea nivelului de comunicare și cooperare între autoritățile statului și cele din Uniunea Europeană, operatori economici și populație, luând în considerare și sensibilitatea anumitor categorii de informații;

b) optimizarea cooperării între responsabilii în domeniul prevenirii și managementului situațiilor de criză;

c) operaționalizarea parteneriatului public-privat în domeniul protecției infrastructurilor critice;

d) creșterea potențialului de autoprotecție, autogarantare a capacităților individuale sau instituționale afectate de disfuncții ori care pot compromite funcționarea infrastructurilor critice;

e) prioritizarea nivelului de risc acceptat în funcție de raportul cost-beneficiu determinat de probabilitatea de manifestare și impactul acestuia.

În ceea ce privește amenințările și evaluările asupra mediului actual de securitate s-au evidențiat principalele tipuri de astfel de evenimente care se pot manifesta pe teritoriul național:

a) criminalitatea organizată, în special cea transfrontalieră, a cărei escaladare poate fi potențată de creșterea rolului României în susținerea politicilor internaționale de contracarare a acestui fenomen;

b) hazarde naturale produse de fenomenele naturale;

c) defecțiuni tehnice, sincope în funcționarea sistemelor/echipamentelor, în special, ca urmare a vechimii mari în exploatare și insuficienței activităților de mentenanță;

d) erori/acțiuni umane, exploatarea deficitară/intruziunea neautorizată etc.

5. Scop și obiective strategice

Scopul strategiei este să asigure cadrul general pentru domeniul protecției infrastructurilor critice, în vederea promovării intereselor naționale și a realizării obiectivelor asumate în cadrul alianțelor la care România este parte.

Strategia vizează:

a) stabilirea reperelor pentru dezvoltarea continuă a capacităților naționale de protecție a infrastructurilor critice;

b) armonizarea cadrului normativ intern cu cel al Uniunii Europene și al Alianței Nord-Atlantice în domeniu;

c) implicarea tuturor autorităților naționale cu atribuții în domeniu, precum și a partenerilor din mediul privat, în formularea și implementarea ansamblului de măsuri structurale și procedurale care să asigure o acțiune coordonată, la nivel național, pentru identificarea, desemnarea și protecția infrastructurilor critice.

Obiectivele strategice:

1. Asigurarea caracterului unitar al procedurilor de identificare, desemnare și protecție a infrastructurilor critice naționale și europene;

2. Configurarea și operaționalizarea sistemului național de avertizare timpurie prin integrarea tuturor rețelelor și capabilităților informațional-organizatorice existente;

3. Evaluarea corectă a nivelului de vulnerabilitate a infrastructurilor critice și identificarea măsurilor necesare pentru intervenția preventivă și diminuarea acestuia;

4. Dezvoltarea relațiilor de cooperare la nivel național, regional și internațional în domeniul infrastructurilor critice.

6. Principiile realizării protecției infrastructurilor critice

Actuala strategie are la bază următoarele principii:

Principiul legalității — activitățile se desfășoară în baza legii și în conformitate cu aceasta;

Principiul subsidiarității — asigură luarea deciziilor cât mai aproape de cetățean, în paralel cu evaluarea permanentă a

necesității unor acțiuni la nivel național, corelate cu posibilitățile existente în plan regional sau local;

Principiul complementarității — stabilirea unui cadru legislativ flexibil care să permită adoptarea de mijloace și metode racordate la specificul situației actuale, cu valorificarea și, după caz, adaptarea/dezvoltarea mecanismelor și măsurilor de asigurare a securității infrastructurii critice deja implementate;

Principiul confidențialității — diseminarea informațiilor referitoare la protecția infrastructurilor critice se va realiza într-un cadru care să asigure protejarea acelor informații specifice a căror divulgare ar putea genera vulnerabilități de securitate la nivelul respectivelor infrastructuri. Informațiile vor fi clasificate, iar accesul la acestea trebuie să se realizeze cu respectarea principiului „necesității de a cunoaște”. Gestionarea și accesul la informații clasificate se realizează conform legii, de persoane care dețin certificat de securitate sau autorizație de acces, valabile pentru nivelul de secretizare al acestora;

Principiul proporționalității — măsurile de protecție vor fi proporționale cu nivelul de risc acceptat. Prin aplicarea unor tehnici de management al riscului adecvate, atenția va fi concentrată asupra domeniilor cu potențialul de risc cel mai mare, ținând seama de amenințări, criticitate, probabilitatea de producere a riscului identificat, raportul cost-beneficii, nivelul de securitate și protecție necesar și eficiența strategiilor disponibile. Vulnerabilitățile infrastructurilor critice vor fi clasificate, în funcție de proprietăți și efecte potențiale, în „acceptabile” — care impun măsuri de monitorizare asupra evoluției, respectiv „critice” — ce implică demersuri active de limitare/înlăturare;

Principiul cooperării între deținători — toți deținătorii de infrastructură critică, operatorii sau administratorii acestora, inclusiv asociațiile industriale ori de afaceri și organismele de standardizare, joacă un rol în protecția infrastructurilor critice. Toți deținătorii trebuie să coopereze și să contribuie la dezvoltarea și implementarea măsurilor de protecție a infrastructurilor critice în concordanță cu rolurile și responsabilitățile lor specifice. Autoritățile publice responsabile trebuie să asigure coordonarea procesului de dezvoltare și implementare a politicilor și măsurilor de protecție a infrastructurilor critice în domeniile din aria de competență. Proprietarii, operatorii și administratorii de infrastructuri critice vor fi angrenați atât la nivel național, cât și european;

Principiul securizării funcțiilor vitale — prioritatea în adoptarea și implementarea măsurilor de protecție o vor constitui acele servicii, facilități sau activități care sunt ori ar putea fi necesare pentru a menține funcțiile vitale ale societății, sănătății, siguranței, securității, bunăstării sociale sau economice a persoanelor și a căror perturbare ori distrugere ar avea un impact semnificativ la nivel național.

7. Direcții de acțiune, modalități de realizare și rezultate așteptate pe termen scurt și mediu

Pentru atingerea obiectivelor stabilite, factorii responsabili trebuie să aibă în vedere:

a) evidențierea tuturor riscurilor existente sau previzibile, în paralel cu identificarea elementelor și proceselor critice;

b) eliminarea disfuncțiilor ce pot afecta stabilitatea și funcționarea optimă a serviciilor esențiale având ca suport infrastructuri critice, prin aplicarea de măsuri proactive în cadrul unui sistem eficient de management al riscurilor;

c) creșterea gradului de expertiză în domeniu și actualizarea permanentă a analizelor de risc, inclusiv prin evaluări comparative cu situații specifice manifestate pe teritoriul altor state, cu transpunerea acestor rezultate în standarde naționale;

d) respectarea normelor de confidențialitate a datelor și informațiilor a căror diseminare neautorizată poate afecta protecția sistemelor de infrastructură critică, conform legislației naționale în vigoare.

Obiectivul strategic nr. 1 — Asigurarea caracterului unitar al procedurilor de identificare, desemnare și protecție a infrastructurilor critice naționale și europene

Direcții de acțiune:

1.1. Stabilirea criteriilor sectoriale și a pragurilor aferente acestora ținând seama de caracteristicile sectoarelor individuale ale infrastructurilor critice

1.2. Determinarea pragurilor din cadrul criteriilor intersectoriale în funcție de gravitatea impactului perturbării sau al distrugerii unei anumite infrastructuri

1.3. Elaborarea unor metodologii comune pentru identificarea și clasificarea riscurilor, amenințărilor și punctelor vulnerabile legate de elementele de infrastructură

1.4. Identificarea și utilizarea de indicatori relevanți și racordați la necesități, cu grad sporit de aplicabilitate, în scopul decelării acelor categorii de infrastructuri care implică măsuri de protecție

1.5. Efectuarea de evaluări pe coordonatele legislativ-instituțional, organizatoric-funcțional și aplicativ, care să asigure un cadru stabil și dinamic, cu potențial de mobilitate ridicat, de identificare și protecție a infrastructurilor critice

1.6. Creșterea gradului și dinamicii de angrenare a responsabililor de pe diverse paliere în parcurgerea etapelor/operațiunilor procesului de implementare corespunzătoare cadrului normativ de identificare și protecție a infrastructurilor critice

1.7. Identificarea eficientă a riscurilor, a amenințărilor și a punctelor vulnerabile în sectoarele specifice pe baza concluziilor analizelor de risc și a fundamentelor racordate la realitățile din teren și a potențialului de sustenabilitate (implicații, efecte, resurse și capacitate de susținere), care să permită conturarea clară a pragurilor și criteriilor de selecție a infrastructurilor în vederea includerii în categoria celor critice

1.8. Crearea cadrului unitar de evaluare a riscurilor, stabilire a necesităților reale de protecție și, respectiv, a măsurilor de intervenție preventivă și/sau reacție ori de limitare a efectelor producerii unor stări de pericol în planul stabilității și securității.

Obiectivul strategic nr. 2 — Configurarea și operaționalizarea sistemului național de avertizare timpurie prin integrarea tuturor rețelelor și capabilităților informațional-organizatorice existente

Direcții de acțiune:

2.1. Operaționalizarea punctelor de contact între proprietarii, operatorii și/sau administratorii de infrastructuri critice europene și autoritatea competentă a statului membru prin desemnarea ofițerilor de legătură pentru securitate

2.2. Realizarea unui flux informațional de expertiză/schimburi de bune practici, uniform și eficient, concomitent cu dezvoltarea capacității de adaptare a strategiilor de protecție a infrastructurilor critice, în raport cu evoluțiile formelor de manifestare a factorilor de risc de nivel național și macroregional

2.3. Punerea în aplicare la nivel național a unui mecanism de comunicare adecvat între autoritățile naționale responsabile și ofițerii de legătură pentru securitate sau echivalenții acestora, în scopul eficientizării schimbului de informații relevante privind riscurile și amenințările identificate în legătură cu infrastructurile critice respective

2.4. Inițierea și coordonarea adecvată a unor activități de cercetare științifică în parteneriat public-privat, în vederea identificării unor metode de determinare și analiză a riscurilor, vulnerabilităților și măsurilor necesare realizării protecției infrastructurilor critice

2.5. Elaborarea unor aplicații informatice de modelare și simulare a funcționării și stabilire a interdependențelor infrastructurilor critice, în scopul realizării unui model de proces decizional, reducerii vulnerabilităților și creșterii capacității de reacție a populației, societății și/sau instituțiilor statului la nivel local, regional, național și internațional.

Obiectivul strategic nr. 3 — Evaluarea corectă a nivelului de vulnerabilitate a infrastructurilor critice și identificarea măsurilor necesare pentru intervenția preventivă și diminuarea acestuia

Direcții de acțiune:

3.1. Revizuirea standardelor de calitate, adaptarea mecanismelor de protecție, identificarea și contracararea pericolelor, ridicarea nivelurilor de redundanță, creșterea gradului de modularitate

3.2. Eficientizarea activităților și acțiunilor prin eliminarea birocrăției excesive, imixtiunilor în fluxul normal de informații și decizie, scurgerilor de informații, consumului nejustificat de resurse și a disipării răspunderii în cazul producerii unor incidente

3.3. Elaborarea planurilor de securitate ale operatorilor pentru fiecare infrastructură critică desemnată, identificarea elementelor de infrastructură critică și a soluțiilor de securitate existente sau puse în aplicare pentru protecția acestora și operaționalizarea unui sistem eficient de îndrumare și control

3.4. Realizarea unor „bănci de date” care să permită colectarea și prelucrarea datelor specifice domeniului infrastructurilor critice, precum și a studiilor de caz, manualelor de bune practici și lecțiilor învățate

3.5. Evaluarea necesităților de îmbunătățire a sistemelor de protecție a infrastructurilor critice, pentru a contribui la protecția persoanelor, bunurilor și mediului înconjurător.

Obiectivul strategic nr. 4 — Dezvoltarea relațiilor de cooperare la nivel național, regional și internațional în domeniul protecției infrastructurilor critice

Direcții de acțiune:

4.1. Dezvoltarea cooperării la nivel național și internațional în scopul realizării schimbului de date și informații cu privire la procesul de identificare și protecție a infrastructurilor critice europene

4.2. Crearea mecanismelor de cooperare interinstituțională pentru protecția infrastructurilor critice prin cooptarea reprezentanților desemnați de către autoritățile publice responsabile nominalizate în actul normativ ce transpune în legislația națională prevederile Directivei 2008/114/CE

4.3. Realizarea cooperării interinstituționale și constituirea unor grupuri de lucru la nivel de experți pentru identificarea soluțiilor optime de realizare a protecției elementelor de infrastructură și pentru stabilirea modalităților de intervenție

4.4. Asigurarea interoperabilității și îmbunătățirea comunicării interinstituționale și cu statele membre prin stabilirea unor calendare de întâlniri în formate bilaterale, pe domenii specifice sau în cadrul unor forumuri tematice

4.5. Implementarea măsurilor legislative și operaționale pe linia protecției infrastructurilor critice, ce decurg din calitatea României de membru al Uniunii Europene și al Alianței Nord-Atlantice, responsabilitate ce derivă inclusiv din perspectiva participării la asigurarea climatului de stabilitate și securitate regională

4.6. Consolidarea cooperării cu statele vecine, în vederea identificării acelor componente de infrastructuri ce pot fi incluse în categoria infrastructurilor critice europene și inițierea demersurilor ce se impun pentru asigurarea capacității de protecție a acestora în raport cu cerințele de securitate naționale și internaționale

4.7. Îmbunătățirea și dezvoltarea dialogului între toate structurile cu atribuții și responsabilități în domeniu prin realizarea parteneriatului între proprietarii, administratorii și/sau operatorii infrastructurilor critice, Guvern și societate, în vederea managementului eficient al riscurilor și asigurării unui răspuns adecvat în cazul perturbării sau distrugerii infrastructurilor critice.

Transpunerea în realitate a acestor deziderate presupune intensificarea dialogului în format partenerial dintre sfera publică și cea privată, cu responsabilizarea tuturor participanților asupra

necesității configurării unui climat de coeziune în privința măsurilor ce se impun a fi adoptate și capacității de răspuns/aplicabilitate în planul protecției infrastructurilor critice.

Pentru îndeplinirea direcțiilor de acțiune propuse, se va avea în vedere conjugarea efortului pe următoarele coordonate:

a) prevenire, diminuare și limitare a efectelor:

1. anticiparea vulnerabilităților și riscurilor;
2. pregătirea și planificarea continuă;
3. asigurarea controlului;

4. evaluarea, prin metode comprehensive și proactive, a factorilor de risc, cu adoptarea managementului de risc și strategiei de gestionare a crizelor;

b) răspuns/intervenție:

1. dezvoltarea unei capacități adecvate de răspuns la nivelul tuturor structurilor ce ar putea fi afectate, prin proiectarea unor măsuri de intervenție în situații de urgență (inclusiv de protecție fizică) și de management de criză;

2. exerciții și bune practici care să ofere un maximum de eficiență și flexibilitate față de orice provocare;

c) sustenabilitate:

1. analize de risc, indiferent de elementul de cauzalitate, care să confere suportul adaptării permanente la evoluțiile caracteristicilor de risc și standardelor de protecție a infrastructurilor critice;

2. corelarea resurselor cu necesitățile de identificare timpurie și prevenție/contracurare a riscurilor.

8. Implicații financiare

Activitatea de protecție a infrastructurilor critice presupune un efort conjugat și multidisciplinar în planul resurselor umane și materiale ce vor fi alocate conform competențelor în domeniu de către autoritățile publice responsabile și proprietarii, administratorii și/sau operatorii de infrastructuri critice.

Optimizarea sistemului de asigurare a resurselor pentru protecția infrastructurilor critice ar putea presupune o mărire a ponderii componentelor informaționale, generată atât de

creșterea relevanței acestora în toate domeniile sociale, cât și ca urmare a diversificării amenințărilor care vizează acest domeniu.

9. Mecanisme de implementare, monitorizare și evaluare

În adoptarea procedurilor de implementare, monitorizare și evaluare, se vor avea în vedere următoarele coordonate:

a) legislative — actualizarea/completarea cadrului normativ specific în raport cu delimitările, atribuțiile și competențele ce revin instituțiilor angrenate ce acționează în domeniul protecției infrastructurilor critice;

b) instituționale — dezvoltarea capacității de a elabora, implementa, monitoriza și coordona aplicarea obiectivelor specifice;

c) umane — dezvoltarea și formarea profesională, prin:

1. profesionalizarea resurselor umane angrenate în procesul de identificare și protecție a infrastructurilor critice;

2. stabilirea „nișelor” formative în scopul creării oportunităților de specializare în plan european, ceea ce poate plasa România în poziția de furnizor de pregătire în domeniu;

d) de cooperare între sfera publică și cea privată — care să asigure armonizarea măsurilor la nivel național, schimbul de expertiză și dezvoltarea cercetării și inovației în domeniu.

În procesul de evaluare vor fi avute în vedere criteriile naționale, precum și tehnicile de evaluare stabilite la nivelul tuturor statelor membre ale Uniunii Europene.

Punerea în aplicare la nivel național a unui mecanism de comunicare adecvat între autoritățile naționale responsabile și ofițerii de legătură pentru securitate sau echivalenții acestora, în scopul realizării schimbului de informații relevante privind riscurile și amenințările identificate în legătură cu infrastructurile critice respective, este esențială pentru monitorizarea și coordonarea eficientă a activităților de protecție a infrastructurilor critice pe termen scurt și mediu.

ACTE ALE UNIUNII NAȚIONALE A PRACTICIENILOR ÎN INSOLVENȚĂ DIN ROMÂNIA

UNIUNEA NAȚIONALĂ A PRACTICIENILOR ÎN INSOLVENȚĂ DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea anexei nr. I la Hotărârea Congresului Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România nr. 3/2007 privind aprobarea Statutului privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în insolvență și a Codului de etică profesională și disciplină ale Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România

În temeiul art. 46 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 254/2007, cu modificările și completările ulterioare,

Congresul Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România, reunit la Poiana Brașov în ziua de 28 mai 2011, hotărăște:

Articol unic. — Anexa nr. I la Hotărârea Congresului Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România nr. 3/2007 privind aprobarea Statutului privind organizarea și exercitarea profesiei de practician în insolvență și a Codului de etică profesională și disciplină ale Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 678 din 6 octombrie 2010, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **La articolul 56, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(4) Pierd dreptul de a susține examenul de definitivat practicienii în insolvență stagiați care nu îl susțin și nu îl

promovează în cel mult 5 ani de la dobândirea calității de practician în insolvență stagiar, cu excepția celor care în această perioadă au fost incompatibili.”

2. **La articolul 68, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(3) Stagiul de pregătire profesională, precum și stagiul de adaptare se desfășoară sub îndrumarea unui coordonator de stagiul, practician în insolvență definitiv, stagiarul având calitatea de salariat sau colaborator. Pe perioada stagiului practicianul în insolvență stagiar va fi remunerat de forma de organizare cu care are relații contractuale cu echivalentul a cel puțin un salariu minim lunar pe economie stabilit pentru anul în curs. Contractul

de stagiu se încheie cu forma de organizare, stagiul desfășurându-se sub îndrumarea unui coordonator de stagiu nominalizat, practician în insolvență în cadrul formei de organizare.”

3. La articolul 69 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) să aibă vechime de cel puțin 5 ani de la data înscrierii în Tabloul UNPIR;”.

4. La articolul 69, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În funcție de volumul de activitate al îndrumătorului de stagi, pe baza unei grile întocmite în funcție de veniturile realizate în anul anterior atestării de către cabinetul sau societatea profesională în care își exercită profesia, Consiliul național de conducere al Uniunii va stabili numărul de stagiați. Veniturile realizate de coordonatorul de stagi nu se pot situa sub valoarea de 50.000 lei.”

5. La articolul 88 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) orice document din care rezultă că debitoarea nu deține bunuri sau sume de bani în patrimoniu sau că acestea sunt insuficiente și a fost închisă procedura în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare.”

6. La articolul 88, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) În cazul în care, conform practicii locale, instanțele consideră că nu este necesară aprobarea pentru decontarea din fondul de lichidare, aceasta este de competența filialei UNPIR, care va dispune aprobarea conform criteriilor stabilite de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 și de prezentul statut.”

7. La articolul 88, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Decontarea cheltuielilor din fondul de lichidare, în condițiile în care în averea debitoarei existau bunuri ce puteau fi valorificate sau sume de bani, constituie abatere, cu excepția cazurilor când bunurile sau sumele de bani sunt insuficiente și

a fost cerută închiderea procedurii în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare.”

8. La articolul 88, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (41), cu următorul cuprins:

„(41) Obligația privind plata sumelor din fondul de lichidare către practicienii în insolvență aparține filialei Uniunii pe raza căreia își are sediul debitoarea.”

9. La articolul 89 alineatul (1), literele a) și b) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) 3.000 lei, stabilit în baza hotărârii judecătorești pentru procedurile de insolvență deschise în baza Legii nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare. Pentru practicienii în insolvență înregistrați cu vector fiscal de TVA onorariul va fi de 3.000 lei, exclusiv TVA;

b) 1.000 lei, prevăzut la art. 21 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 84/2010, cu modificările ulterioare, pentru procedurile de lichidare derulate în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 359/2004, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare. Pentru practicienii în insolvență înregistrați cu vector fiscal de TVA onorariul va fi de 1.000 lei, exclusiv TVA.”

10. La articolul 89, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Constituie de asemenea cheltuieli de procedură admise la plata din fondul de lichidare cheltuielile de deplasare impuse de necesitatea prezentării practicianului în insolvență la termenele de judecată fixate în litigii în care debitoarea este parte, în cazul acelor litigii aflate pe rolul instanțelor de judecată din afara localității unde se află tribunalul care judecă dosarul de insolvență. Cheltuielile de transport astfel efectuate se justifică pe baza decontului de deplasare vizat de instanță, la care sunt atașate tichetele de transport sau bonul fiscal, în limita unui consum de combustibil de 7,5 l/100 km.”

11. Anexa nr. 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

*ANEXA Nr. 4
la statut*

NIVELUL TAXELOR pentru operațiunile legate de Registrul formelor de organizare

Se vor percepe taxe pentru operațiunile legate de Registrul formelor de organizare.

A. Pentru societățile profesionale:

1. cerere disponibilitate denumire/opțiune denumire	50 lei
2. cerere înregistrare societate profesională/filială a societății	400 lei
3. eliberare certificat de înregistrare	200 lei
4. cerere de îndreptare eroare materială/operare/dovada	60 lei
5.a) cerere de eliberare extras registru (pentru membrii UNPIR)	100 lei
5.b) cerere de eliberare certificat constatator (pentru nemembri)	150 lei
6. cereri de furnizare informații:	
6.a) cerere de furnizare informații (conform model) ... se taxează fiecare poziție cu.....	20 lei
6.b) cerere de eliberare copii simple după acte aflate la dosar	10 lei/pagină
6.c) cerere de eliberare copii certificate după acte aflate la dosar	20 lei/pagină
7. cerere de preschimbare certificat de înregistrare	100 lei.

B. Pentru cabinetele individuale și cabinetele asociate:

1. cerere înregistrare cabinet individual/cabinete asociate	200 lei
2. eliberare certificat de înregistrare	100 lei
3. cerere de îndreptare eroare materială/operare/dovada	30 lei
4.a) cerere de eliberare extras registru (pentru membrii UNPIR)	50 lei
4.b) cerere de eliberare certificat constatator (pentru nemembri)	150 lei
5. cereri de furnizare informații:	
5.a) cerere de furnizare informații (conform model) se taxează fiecare poziție cu.....	20 lei
5.b) cerere de eliberare copii simple după acte aflate la dosar	10 lei/pagină
5.c) cerere de eliberare copii certificate după acte aflate la dosar	20 lei/pagină
6. cerere de preschimbare certificat de înregistrare	50 lei”

12. La anexa nr. 5, capitolul I, cuprinzând articolele 1—5, se modifică și va avea următorul cuprins:

„CAPITOLUL I

Nivelul taxelor și cotizațiilor

Art. 1. — Taxa de înscriere la examenul de dobândire a calității de practician în insolvență va fi de 1.000 lei.

Art. 2. — Taxa de verificare a cererii și a documentelor doveditoare pentru persoanele care cer înscrierea în Uniune fără examen și cu scutire de stagiul va fi de 1.000 lei.

Art. 3. — Taxa de înscriere în Tabloul UNPIR va fi de:

a) 1.000 lei pentru persoane fizice care au promovat examenul de acces în profesie;

b) 9.000 lei pentru persoanele fizice care beneficiază de înscrierea în profesie cu scutire de examen și stagiul de pregătire profesională;

c) 1.000 lei pentru persoane juridice.

Art. 4. — (1) Cotizația anuală este de:

a) 600 lei pentru persoane fizice compatibile;

b) 400 lei pentru persoane fizice incompatibile.

(2) Taxa anuală pentru persoanele juridice este de 2.000 lei.

Art. 5. — Taxa de susținere a examenului de definitivat în profesie este de 1.000 lei.”

Secretarul general al Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România,

Alexandru Frumosu

Poiana Brașov, 28 mai 2011.

Nr. 4.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 525160